

خود قانون طی شود. به عبارت بهتر، اصلاح قانون نیز از مسیر خود قانون می‌گذرد. پس باید همه به قانون پایبند باشند. این امر باید در هر کشور و ساختاری مورد توجه باشد. اگر ساختارهای قانونی به هم بریزد، هرج و مرج می‌شود، نتیجه‌ای به دست نمی‌آید و تقریباً چیزی هم باقی نمی‌ماند. با به هم ریختن ساختارهای قانونی، مطالبه و اعتراض هم از دست می‌رود و نتیجه‌اش بی‌نظمی، آشفتگی، تعرض به جان و مال افراد و تخریب اموال خصوصی و عمومی مردم خواهد بود. این هرج و مرج حاصل از عدم پایبندی به قانون، به ضرر خود اعتراض و مطالبه تمام می‌شود؛ از این رو، منتقدان، مخالفان و معترضان باید بیشترین حساسیت را به چنین وضعی داشته باشند؛ زیرا اولین چیزی که در این وضع ذبح می‌شود موضوع اعتراض و اساسی‌تر از آن، خود اعتراض و مطالبه است.

در مقام اجرای اصل ۲۷ باید برای تجمعات و راهپیمایی‌های مسالمت‌آمیز تمهیداتی پیش‌بینی شود و اگر نشده این اهمال‌کاری قابل پیگیری حقوقی است. برخورد سلیقه‌ای مجری قانون نیز قابل پیگیری است. قانون چنین پیگردی را پیش‌بینی کرده است. سلامت نظام حقوقی به پیش‌بینی، تمهید و رعایت چنین مسیرهایی بستگی دارد. اگر این مسیرها پیش‌بینی نشود جامعه به ناکجاری می‌برد.

قانون در همه جا محترم است و نقض شدن آن نیز در همه جا مورد پیگرد قرار می‌گیرد. در همه جای دنیا با تروریسم به شدت برخورد می‌شود و در برابر تجزیه‌طلبی و نقض تمامیت ارضی حساسیت وجود دارد. حتی گاهی این برخورد و حساسیت در قوانین اساسی کشورها در نظر گرفته شده است؛ برای مثال، اصل ۷۸ قانون اساسی ناظر به بحث تغییر مرزهاست که با قیود و حساسیت شدیدی آمده و هرگونه تغییر در خطوط مرزی ممنوع اعلام شده است؛ مگر اینکه با اصلاحات جزئی، رعایت مصالح کشور، یک طرفه نبوده، آسیب نرسیدن به استقلال و تمامیت ارضی کشور همراه باشد و نصاب رأی مجموع چهار پنجم تمام نمایندگان مجلس راهم به دست بیاورد. این نصاب سخت‌گیرانه برای موضوع دیگری تکرار نشده است؛ زیرا نسبت به تمامیت ارضی کشور حساسیت بالایی وجود دارد. از اساس، هیچ کشوری با نقض حاکمیت ارضی خود، تروریسم و توسل به خشونت تعارف ندارد. این خطوط قرمز در فضای بین‌الملل پذیرفته شده و روشن و مشخص است؛ با این حال، در حوادث اخیر برخی کشورها از نقض حاکمیت ملی کشورمان حمایت و رسانه‌هایشان را در این باره به خط